

Starší James J. Hamula
Sedmdesátník

Svátost a Usmíření

Je zapotřebí, aby se [obřad svátosti] pro každého z nás stal svatějším a posvátnějším.

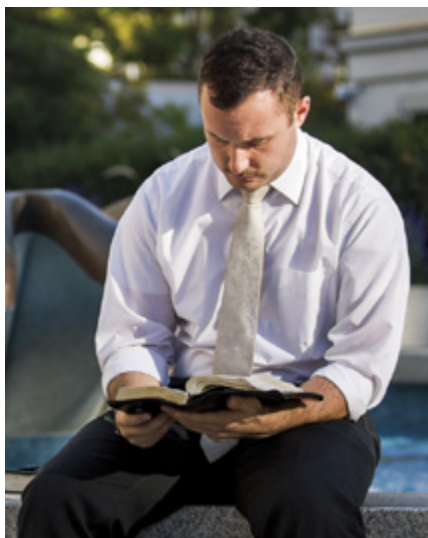
V předvečer událostí v Getsemanech a na Kalvárii Ježíš naposledy shromáždil své apostoły k bohoslužbě. Bylo to v horní místnosti domu jednoho učedníka v Jeruzalémě o svátku přesnic.¹

Před sebou měli tradiční pokrm při přesnicích, který se skládal z obětího beránka, vína a nekvašeného chleba – což byly symboly záchrany Izraele od otroctví a smrti v minulosti² a vykoupení, k němuž mělo teprve dojít v budoucnosti.³ Když se večere chýlila ke konci, vzal Ježíš chléb, požehnal ho a rozlámal⁴ a podal ho svým apostołům se slovy: „Vezměte, jezte.“⁵ „To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To činite na mou památku.“⁶ Podobným způsobem vzal pohár vína, požehnal ho a podal ho těm, kteří se shromáždili kolem něho, řka: „Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi,“⁷ „kteráž ... vylévá se na odpuštění hříchů.“⁸ „To činite na mou památku.“⁹

Tímto prostým, ale významným způsobem Ježíš ustanovil pro lid Boží smlouvy nový obřad. Od nynějška nadále se již neměla prolévat krev zvířat ani požívat jejich maso v očekávání vykupující oběti Krista, který měl teprve přijít.¹⁰ Namísto toho měli lidé přijímat a požívat symboly zraněného těla a prolité krve Krista, který již přišel, na památku Jeho vykupující

oběti.¹¹ Účast na tomto novém obřadu bude pro všechny znamenat, že slavnostně přijímají Ježíše jakožto zaslíbeného Krista a že jsou z celého srdce ochotni Ho následovat a dodržovat Jeho přikázání. Pokud jde o ty, kteří toto přijmou a budou se podle toho v životě řídit, duchovní smrt „přes ně přejde“ a budou mít zajištěn věčný život.

V následujících hodinách Ježíš vstoupil do Getseman, byl odveden na Kalvárii a triumfálně opustil hrob Josefa z Arimatie. Ježíšovi věrní učedníci z Jeruzaléma a okolních míst se po Jeho odchodu scházeli první den v týdnu

„k lámání chleba“,¹² a toto činili stále.¹³ Jistě to nedělali jen proto, aby pamatovali na svého Pána, který je opustil, ale také proto, aby vyjádřili vděčnost za Jeho úžasné Vykoupení a víru v něj.

Je význačné, že když Ježíš navštívil své učedníky v Americe, rovněž mezi nimi zavedl svátost.¹⁴ Řekl přitom: „A to budete vždy hleděti, abyste činili,“¹⁵ a „bude to svědectvím Otci, že na mne vždy pamatujete.“¹⁶ V počátcích Znovuzřízení Pán znovu zavedl obřad svátosti, k němuž nám dal pokyny podobné těm, jež dal i svým dřívějším učedníkům.¹⁷

Obřad svátosti je nazýván jedním z „nejsvatějších a nejposvátnějších obřadů v Církvi.“¹⁸ Je zapotřebí, aby se pro každého z nás stal svatějším a posvátnějším. Tento obřad ustanovil sám Ježíš Kristus, aby nám připomínal, co udělal pro to, aby nás vykoupil, a aby nás učil tomu, jak můžeme Jeho Vykoupení využít, a díky tomu znovu žít s Bohem.

Chlebem nalámaným na kousky dáváme najevo, že pamatujeme na fyzické tělo Ježíše Krista – tělo, které bylo zasaženo bolestmi, strastmi a pokušeními všeho druhu,¹⁹ tělo, které neslo takové břímě utrpení, že krvácelo z každého póru,²⁰ tělo, které při ukřižování utrpělo mnoho ran a mělo zlomené srdce.²¹ Dáváme najevo svou víru, že i když bylo toto tělo uloženo k odpočinku ve smrti, povstalo k životu z hrobu, aby již nikdy nepoznalo nemoc, rozklad ani smrt.²² A když tento chléb přijímáme, vyznáváme, že stejně jako tomu bylo s Kristovým smrtelným tělem, i naše tělo bude uvolněno z pout smrti, vítězně povstane z hrobu a bude znovuzřízeno s naším věčným duchem.²³

Malým kalíškem vody dáváme najevo, že pamatujeme na krev, kterou Ježíš prolil, a na duchovní utrpení, jež za celé lidstvo vytrpěl. Pamatujeme

na muka, která způsobila, že Mu v Getsemanech kanuly velké krůpěje krve.²⁴ Pamatujeme na bití a bičování, které vytrpěl z rukou svých vězňů. Pamatujeme na krev, kterou na Kalvárii prolil z ran na svých rukou, nohou a boku.²⁶ A pamatujeme na to, co o svém utrpení řekl On sám: „Jak [těžké], nevíš, jak [pronikavé], nevíš, ano, jak těžko [snesitelné], nevíš.“²⁷ Když přijímáme vodu, vyznáváme, že Jeho krev a utrpení usmířily naše hříchy a že On nám naše hříchy odpustí, pokud přijmeme za své zásady a obřady Jeho evangelia.

Takto nám tedy chléb a voda připomínají, že jsme Kristem vykoupeni ze smrti a hříchu. Zásada, že nejprve přijímáme chléb a teprve poté vodu, má svůj význam. Když přijímáme chléb, připomínáme si své vlastní nevyhnutelné osobní vzkříšení, které spočívá v něčem více než v pouhém znovuzřízení těla a ducha. Mocí Vzkříšení se každý z nás navrátí do Boží přítomnosti.²⁸ Tato skutečnost představuje základní otázku našeho života. Tato základní otázka, která se každého z nás týká, nezní, zda budeme žít, ale s kým budeme žít poté, co zemřeme. I když se všichni vrátíme do Boží přítomnosti, ne všichni s Ním zůstaneme.

Ve smrtelnosti se každý z nás poskvrní hříchy a přestupky.²⁹ Některé naše myšlenky, slova a skutky nebudou zrovna ctnostné.³⁰ Budeme zkrátka nečistí. A Ježíš zcela jasně vysvětlil důsledky naší nečistoty ve vztahu k Boží přítomnosti: „Žádná nečistá věc ... nemůže přebývat ... v přítomnosti jeho.“³¹ Tuto skutečnost osobně poznal Alma mladší, když ho poté, co se setkal se svatým andělem, vědomí vlastní nečistoty trá pilo, sužovalo a trýznilo natolik, že toužil „zaniknouti jak duší, tak tělem, [aby] nemusel býti předveden, [aby] stál v přítomnosti ... Boha“.³²

Když během svátosti přijímáme vodu, učíme se, jak se můžeme očistit od hříchu a přestupku, a tak stanout v Boží přítomnosti. Tím, že Ježíš Kristus prolil nevinnou krev, uspokojil požadavky spravedlnosti ohledně každého hříchu a přestupku. Poté nám nabízí, že nás očistí, budeme-li v Něj mít dostatek víry k tomu, abychom činili pokání; přijali obřady a smlouvy nutné ke spasení, počínaje křtem; a obdrželi Ducha Svatého. Poté, co přijmeme Ducha Svatého, budeme očištěni. Ježíš podal tuto nauku velmi jasně:

„A žádná nečistá věc nemůže vejíti do království [Božího]; ... nikdo nevejde v odpočinutí jeho, ledaže to budou ti, kteří omyli šat svůj v krvi mé. ...

Nyní, toto je ono přikázání: Čiňte pokání, všechny končiny země, a pojdte ke mně a buďte pokřtěni ve jménu mém, abyste mohli býti posvěceni přijetím Ducha Svatého, abyste mohli posledního dne přede mnou státi bez poskvrny.“³³

Toto je nauka Kristova.³⁴ Když přijmeme tuto nauku a budeme podle ní žít, budeme ve skutečnosti omyti v krvi Kristově a očištěni.³⁵

Modlitbami svátosti vyjadřujeme, že tuto Kristovu nauku přijímáme a že se zavazujeme podle ní žít. V modlitbě k Bohu, našemu Věčnému Otci, prohlašujeme, že budeme „vždy ... pamatovati“ na Jeho drahocenného Syna. Nejprve dosvědčujeme, že jsme

k tomu „ochotní“. Pak dosvědčujeme, že na Něj budeme opravdu pamatovat. Tímto způsobem se slavnostně zavazujeme, že budeme používat víru v Ježíše Krista a v to, že nás vykoupí ze smrti a hříchu.

Dále prohlašujeme, že budeme „zachovávat jeho přikázání“. Tímto se slavnostně zavazujeme k pokání. Pokud v minulých dnech nebyly naše myšlenky, slova nebo činy takové, jaké být měly, znovu se zavazujeme, že ve dnech příštích bude náš život v lepším souladu s tím Jeho.

Dále prohlašujeme, že jsme „ochotni vzít na sebe jméno ... Syna“.³⁶ Tímto se slavnostně zavazujeme, že se podřídíme Jeho pravomoci a budeme konat Jeho dílo, což zahrnuje osobní přijetí všech spásných obřadů a smluv.³⁷

Když se zavazujeme tyto zásady dodržovat, je nám v modlitbách svátosti slíbeno, že budeme „mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.³⁸ Opětné získání Ducha představuje svrchované požehnání, neboť právě Duch je onou silou, jež nás očisťuje od hříchu a přestupku.³⁹

Bratři a sestry, tou nejdůležitější událostí v čase i na věčnosti je Usmíření Ježíše Krista. Ten, který uskutečnil Usmíření, nám dává obřad svátosti, aby nám pomohl nejen pamatovat na všechna požehnání tohoto vrcholného

skutku milosti, ale také se jich dožadovat. Pravidelná a upřímná účast na tomto posvátném obřadu nám pomáhá i po křtu dál přijímat Kristovu nauku a žít podle ní, a tím usilovat o posvěcení a dosáhnout ho. Obřad svátosti nám vskutku pomáhá vytrvat věrně do konce a přijímat od Otce plnost stejným způsobem, jako to činil Ježíš, od milosti k milosti.⁴⁰

Vydávám svědectví o moci Ježíše Krista vykoupit nás všechny ze smrti a hříchu a o moci obřadů Jeho kněžství, včetně svátosti, které nás připravují, abychom mohli „vidět tvář Boží, vpravdě Otcovu, a žít“.⁴¹ Kéž příští týden – a každý další týden – přijímáme svátost s hlubší touhou a s upřímnějším záměrem, o to se modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Matouš 26:17–20; Marek 14:12–17; Lukáš 22:7–18.
2. Viz Exodus 12; Numeri 28:16–25; Bible Dictionary, „Feasts“.
3. Viz Exodus 13:12–13; Mosiáš 2:3–4; Mojžíš 5:5–8.
4. Viz Matouš 26:26; Marek 14:22; Lukáš 22:19; 1. Korintským 11:24. Naproti tomu, když Ježíš ustanovuje svátost mezi Nefity po svém Vzkříšení, nejprve rozláme chléb a teprve pak ho požehná. (Viz 3. Nefi 18:3.)
5. Matouš 26:26; Marek 14:22; 1. Korintským 11:24.
6. Lukáš 22:19; viz také 1. Korintským 11:24.
7. Lukáš 22:20; viz také Matouš 26:28; Marek 14:24; 1. Korintským 11:25.
8. Matouš 26:28.

9. Lukáš 22:19; viz také 3. Nefi 18:11.
10. Viz 2. Nefi 11:4; 25:24–25; Jákob 4:5; Alma 34:14; 3. Nefi 9:17, 19–20; Mojžíš 5:5–8.
11. Viz Jan 6:51–57; 1. Korintským 11:24–26; Nauka a smlouvy 20:40.
12. Skutkové 20:7.
13. Viz Skutkové 2:42.
14. Viz 3. Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3. Nefi 18:6.
16. 3. Nefi 18:7.
17. Viz Nauka a smlouvy 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* (2013), 94. „Dle mého soudu je shromáždění svátosti tím nejposvátnějším a nejsvatějším ze všech shromáždění Církve.“ (*Učení: Joseph Fielding Smith*, 93.)
19. Viz Alma 7:11.
20. Viz Lukáš 22:44; Mosiáš 3:7; Nauka a smlouvy 19:18.
21. Viz Žalm 22:15; Jan 19:33–34; 20:25–27; 3. Nefi 11:14; Nauka a smlouvy 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd. ed. (1916), 669.
22. Viz Matouš 28:6; Lukáš 24:6, 39; Jan 20:20; Nauka a smlouvy 76:22–24.
23. Viz Jan 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3. Nefi 27:13–15.
24. Viz Lukáš 22:44; Mosiáš 3:7; Nauka a smlouvy 19:18.
25. Viz Izaiáš 53:5; Matouš 26:67; 27:26, 29–30; Marek 14:65; 15:15, 19; Lukáš 22:63–65; Jan 19:1; Mosiáš 15:5.
26. Viz Matouš 27:35; Marek 15:15; Lukáš 23:33; Jan 19:16, 33–34.
27. Nauka a smlouvy 19:15.
28. Viz Alma 11:42–45; 3. Nefi 27:13–15.
29. Viz Mojžíš 6:55.
30. Viz Matouš 5:27–28; 12:36; Jakub 3:1–13; Mosiáš 4:29–30; Alma 12:14.
31. Mojžíš 6:57; viz také 1. Korintským 6:9; Efezským 5:5; 1. Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3. Nefi 27:19; Nauka a smlouvy 1:31–32.
32. Alma 36:15; viz také verš 14; Zjevení 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3. Nefi 27:19–20.
34. Viz 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:31–41; 27:13–22; Nauka a smlouvy 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Viz 3. Nefi 27:19; viz také Zjevení 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Eter 13:10–11; Mojžíš 6:59–60.
36. Nauka a smlouvy 20:77; Moroni 4:3.
37. Viz Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, *Ensign*, May 1985, 80–83.
38. Nauka a smlouvy 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Viz Římanům 15:16; 1. Korintským 6:11; 2. Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Viz Nauka a smlouvy 93:6–20.
41. Nauka a smlouvy 84:22.